

Και ιδών με, ουκ αντιπαρήλθεν!.. (Μιχάλης Μιχαλακόπουλος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Είναι γνωστή σε όλους μας η έξοχη παραβολή του Καλού Σαμαρείτου. Διδακτική και πάντα επίκαιρη. Ο νομικός που πλησίασε τον Ιησού για να τον ρωτήσει πως θα μπορέσει να κληρονομήσει την αιώνιο βασιλεία δυσκολευόταν να καταλάβει ποιος είναι ο πλησίον του...

Ήταν απόγευμα που επέστρεφα από το χωριό μου, το Σταυροδρόμι της κακοτράχαλης Γορτυνίας. Όταν πέρασα τα διόδια του Σπαθοβουνίου Κορινθίας και πήρα τον ανήφορο, το δεξιό πισινό λάστιχο του γηραλέου ΝΙΣΣΑΝ, ξεφούσκωσε και η ζάντα φίλησε την ασφαλτο.. Σταμάτησα δεξιά κοντά στο ρείθρο. Έβαλα τις προβλεπόμενες σημάνσεις και προσπάθησα με το γρύλο να αφαιρέσω το ξεφουσκωμένο λάστιχο. Ο γρύλος όμως ήταν μικρός και αδύνατος για να καλύψει το πρανές του ρείθρου και όλες οι προσπάθειές μου απέβησαν ατελέσφορες.

Δεν είχα άλλη επιλογή, παρά μόνο να ζητήσω τη βοήθεια από τους διερχόμενους οδηγούς. Άρχισα να κάνω το γνωστό ωτο-στοπ. Πίστευα ότι από τους πολλούς κάποιος θα εφίλοτιμείτο να με βοηθήσει. Τίποτα όμως. Με έβλεπαν και ... αντιπαρείρχοντο.

Μερικοί γελούσαν περιπαιχτικά και μού έδειχναν τον επόμενο.. Άλλοι εμόρφαζαν με συμπάθεια και πατούσαν γκάζι... Άλλοι κουνούσαν το κεφάλι αποδοκιμαστικά, σαν να μού έλεγαν καλά να πάθεις, αφού δεν προνόησες σωστά. Περνούσε η ώρα και σιγά-σιγά άρχιζε να με κυριεύει ο φόβος ότι θα υποστώ αφάνταστη ταλαιπωρία.

Ήταν Κυριακή. Ο παπα-Νικόδημος το πρωί είχε διαβάσει στο χωριό μου το Ευαγγέλιο. Ήταν η παραβολή του Καλού Σαμαρείτου.

Καθώς με έπιανε σιγά-σιγά η απελπισία ήρθε ανεπαίσθητα στο μυαλό μου η παραβολή αυτή, που είχα ακούσει το πρωί στη λειτουργία. Εγώ ήμουν το θύμα των ληστών, που αιμορραγούσα και ήμουν γεμάτος πληγές, ημιθανής πεσμένος στην άκρη του δρόμου, περιμένοντας έλεος και ευσπλαχνία. Οι διερχόμενοι οδηγοί ήσαν ο ιερέας και ο λευίτης που περνούσαν και έφευγαν, όπως λέει η παραβολή: «..και ιδών αυτόν αντιπαρήλθεν..».

Οι σκέψεις αυτές μου έδωκαν δύναμη και ελπίδα ότι θα ξαναφάνει κάποια στιγμή ο Καλός Σαμαρείτης για να μου ..δέσει τις πληγές και να με .. σώσει! Πέρασε όμως πολλή ώρα και δεν φαινόταν κανένας εύσπλαχνος να σταθεί και να μου δώσει χείρα βοήθειας. Οι ελπίδες μου εξανεμίστηκαν και δεν ήξερα τι να κάνω για να βγω από το αδιέξοδο.

Εκείνη τη στιγμή αθόρυβα, ένα κλειστό βαν, με αναμμένα αλάρμ, σταματάει ανάλαφρα και απαλά δίπλα μου. Ένας ρασοφόρος, με μοναχικό σχήμα, κατεβαίνει και με καθησυχάζει. Αδελφέ ηρέμησε. Θα τα ταχτοποιήσουμε όλα.

Κατεβάζει από το βαν ένα μεγάλο γρύλο και με ζηλευτό επαγγελματισμό βγάζει το λάστιχο και αρπάζει τη ρεζέρβα για να την τοποθετήσει. Η ρεζέρβα όμως δεν ταίριαζε. Εγώ πήγα να καταρρεύσω. Θα βρούμε λύση αδελφέ. Μπες μέσα και πάμε στην Κόρινθο σε βουλκανιζατέρ. Όταν τελειώσαμε δεν με άφησε. Γυρίσαμε στον τόπο που με πήρε. Έβαλε το λάστιχο και μου ευχήθηκε καλό ταξίδι. Του ζητούσα επίμονα να του δώσω κάποιο ποσό. Να μου πει το όνομά του. Τη Μονή που ανήκει.. Τίποτα, τίποτα. Έφυγε, όπως ήρθε. Ανάλαφρα. Σαν ζέφυρος που δροσίζει, ζωογονεί και φεύγει... Σαν Άγγελος που εκτελεί το παράγγελμα του Κυρίου και επιστρέφει με αθόρυβα φτερουγίσματα στην παρά τω Κυρίω θέση του.

Συνεχίζοντας το ταξίδι προς την Αθήνα εσκεπτόμουν ότι του Καλού Σαμαρείτη ούτε το όνομα γνωρίζουμε, ούτε τον τόπο κατοικίας του, ούτε το επάγγελμά του, ούτε το σκοπό του ταξιδιού του. Ο ευεργετημένος και σωσμένος φαίνεται να μην

έμαθε ποτέ κι αυτός ποιος ήταν αυτός που τον έσωσε και πόσα ξόδεψε για τη σωτηρία του.

Ο δικός μου Καλός Σαμαρείτης, «της ερήμου πολίτης και εν σώματι Άγγελος», δεν έδωσε το όνομά του, δεν ανέφερε τη Μονή της εγκαταβίωσής του, δεν δέχτηκε αντάλλαγμα. Ήταν ένας σύγχρονος Καλός Σαμαρείτης, ένας εύσπλαχνος μοναχός, ο οποίος οδεύων εκείνη την ώρα στο σημείο του συμβάντος και ιδών με, ουκ αντιπαρήλθεν!..